

Radu Cinamar

CRISTALUL ETERIC

AL TREILEA TUNEL

București, 2020

De același autor

VIITOR CU CAP DE MORT - În culisele puterii
12 ZILE - O inițiere secretă în tărâmul tainic al zeilor
MISTERUL DIN EGIPT - Primul tunel
PERGAMENTUL SECRET - Cinci tehnici inițiatice tibetane
ÎN INTERIORUL PĂMÂNTULUI - Al doilea tunel
GENEZA UITATĂ

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

CINAMAR, RADU

Cristalul eteric : al treilea tunel / Radu Cinamar. - București : Editura Daksha, 2020

ISBN 978-973-1965-49-9

821.135.1

Copyright © 2019 Editura DAKSHA – Misterium Publicații srl

Toate drepturile aparțin în exclusivitate editurii DAKSHA

EDITURA DAKSHA

contact & comenzi

tel: 0726.334.721

comenzi@edituradaksha.ro

www.edituradaksha.ro

Editor

Sorin Hurmuz

CUPRINS

Ultimul secret: ramificația spre Irak	7
Eden – o versiune derivată a „scaunului“ special.....	37
Noi perspective în dezvoltarea proiectului.....	57
Constante, simboluri si arhetipuri extraterestre pe Pământ. .	83
O viziune superioară.....	105
Primele experimente în „mașina timpului și spațiului“	125
Conexiunea cu Apellos.....	147
Elinor și Méntia – o discuție memorabilă	175
Proiectul Geamăn	221
Luna: origini și devenire	257

ULTIMUL SECRET: RAMIFICAȚIA SPRE IRAK

Fără îndoială că revelațiile despre originea omului pe Pământ și cele despre istoria omenirii m-au marcat profund. Destul de curând mi-am dat seama că inițiativa bărbatului din Apellos pentru ca eu să am acces la acele informații și „fereastră” mică de timp pe care am avut-o la dispoziție pentru așa ceva au avut un rol bine determinat. Casca interdimensională, un dar neprețuit pe care l-am primit de la cei din Apellos, s-a dovedit a fi un dispozitiv foarte evoluat tehnologic, nu doar pentru înțelegerea informațiilor complexe pe care le-am vizualizat, dar și pentru modul în care s-au desfășurat evenimentele legate de expediția prin cel de-al treilea tunel. Părea că totul a fost aranjat pentru un scop bine definit, care la acea vreme nu-mi era clar. Totuși, nu a durat prea mult până când s-a făcut lumină și în această privință.

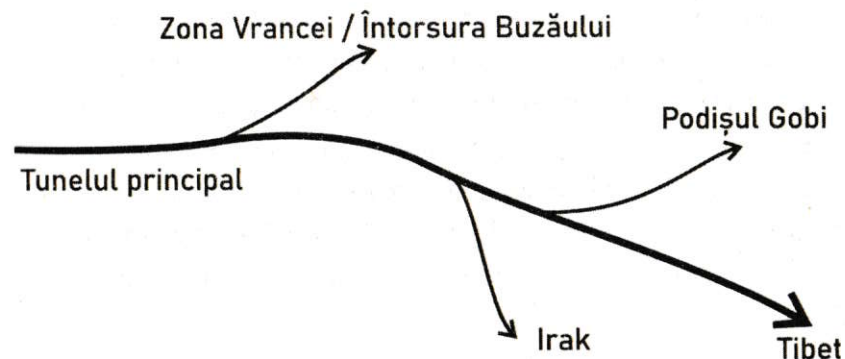
Mulțumit de bogăția și natura informațiilor la care am avut acces în timpul vizionării imaginilor despre trecutul omenirii, așteptam cu nerăbdare ceea ce simțeam a fi „cireșa de pe tort”:

expediția prin cel de-al treilea tunel. Aveam deja ceva experiență, acumulată în călătoriile precedente și acum trăiam o stare generală de împlinire datorită faptului că ultima „reduță“, ultimul mister al complexului din Bucegi – cel de-al treilea tunel – avea să-mi fie dezvăluit, chiar dacă parțial, pentru că urma să explorăm doar ramura spre Irak. Știam deja că aceasta era cea mai „accesibilă“ ramură din „arhitectura“ destul de complicată al celui de-al treilea tunel.

STRUCTURĂ ARBORESCENTĂ

Linia principală spre Tibet nu am voie să o comentez acum, pentru că lucrurile sunt delicate la nivel diplomatic. China și-a rezervat dreptul să nu permită scurgerea de informații în ceea ce privește ramura principală a tunelului, chiar dacă nu are acces la el, iar noi nu dorim tensiuni suplimentare în acest sens. Cel puțin asta era situația acum câțiva ani, pentru că în ultimul timp primim un alt gen de semnale de la guvernul chinez. Deoarece subiectul este sensibil, prefer să-l dezvolt într-unul din volumele următoare, dacă voi avea „liber“ pentru aceasta.

Pe de altă parte, una dintre ramurile secundare ale tunelului – cea care duce spre Curbura Buzăului – prezintă un mare interes strategic pentru România, care, de asemenea, nu poate fi dezvăluit deocamdată. A rămas bifurcația spre Irak, iar mai departe prelungirea spre Podișul Gobi și Mongolia. Pentru ceea ce am acceptat să spun în acest volum, varianta spre Irak este singura ce poate fi considerată, într-o anumită măsură, fără consecințe neplăcute. În linii mari, știam ce urma să văd acolo și mai ales știam ceea ce noi doream să găsim, dar cu toate acestea emoția deplasării și a experienței efective era foarte vie.

Schema generală a celui de-al treilea tunel, cu ramificațiile sale

Așa după cum am mai spus, pătrunderea în complexul secret din Munții Bucegi înseamnă în mod automat un salt vibrațional al ființei și tocmai de aceea niciodată nu pleci de acolo fiind plictisit, obosit sau iritat¹. Dimpotrivă, după ce intri în Marea Galerie, realitatea înconjurătoare pare că se transformă, chiar dacă mintea îți spune că nimic nu este diferit.

Accesul în Sala Proiecțiilor înseamnă implicit un salt evident, atât în frecvența de vibrație a minții, cât și a trupului; în interiorul acestui spațiu, câmpul specific acționează la nivel celular, iar influența subtilă asupra psihicului și mentalului este deja un fapt cert. Odată cu intrarea în tuneluri, aceste influențe iau forme caracteristice, căci fiecare culoar are într-un anumit fel propria lui „personalitate“.

Știam că al treilea tunel era destul de „accesibil“ din punct de vedere tehnic, dar el se distingea prin ramificațiile sale. În decursul anilor, Cezar a făcut mai multe expediții pe fiecare dintre acestea, iar eu cunoșteam din rapoarte rezultatele lor uluitoare.

¹ Vezi volumul 5, *În interiorul Pământului – Al doilea tunel*, 2017, pag. 16 și urm. (n.ed.)

Linia principală spre Tibet este cea mai directă cale de acces spre lumi extraordinare. La capătul ei, într-unul dintre masivurile tibetane, există o veritabilă „piesă de lansare“, atât în câmpul subtil al conștiinței, cât și în lumea fizică exterioară. Dar, după cum am spus, mai multe dezvăluiri în acest sens ar intra acum sub anumite incidente politice, care trebuiesc evitate.

Pe de altă parte, ramificația spre curbura Munților Carpați – într-o zonă ce corespunde la suprafață unui peisaj rural din Munții Siriu – este scurtă și conduce la o structură subterană uimitoare, care are un rol precis în acel punct. Din rațiuni militare și de securitate națională nu am voie să detaliez, dar este posibil să revin asupra acestui subiect într-unul din volumele următoare. Tot ceea ce pot spune acum este că la capătul acestei ramificații se află un ansamblu complicat, în directă legătură cu tabloul principal de comandă din Sala Proiecțiilor.

Bifurcația spre Irak este însă mai „accesibilă“ și mai simplă, dar pornind de la ce am descoperit acolo, am avut o idee care mai apoi s-a dezvoltat într-un mod foarte atractiv și a condus spre rezultate remarcabile.

PREGĂTIRI PENTRU EXPEDIȚIE

Ziua destinată odihnei și relaxării a decurs foarte bine. Am avut doar o ședință scurtă, informală, cu cei doi ofițeri americani², care nu fuseseră până atunci în Sala Proiecțiilor. Totuși, ei au dovedit că își făcuseră bine „temele“ pe baza materialelor documentare la care au avut acces în pregătirea acelei misiuni.

Aceasta a cuprins și un curs intensiv despre caracteristicile complexului din Bucegi, despre topografia locului și chiar des-

pre natura distorsiunilor spațio-temporale din cele trei tuneluri. Împreună cu locotenentul Nicoară, prin 2010-2011 pusesem la punct un „manual“ de pregătire a celor ce urmau să intre în Sala Proiecțiilor, pentru a lua parte la expedițiile prin tuneluri. Textul a fost aprobat de Cezar și – la acea vreme – de regretatul general Obadea.

Experiența acumulată în primii ani după marea descoperire din Bucegi a demonstrat necesitatea existenței unui protocol special pentru cei ce urmau să pătrundă în complexul secret din munți și mai ales în Sala Proiecțiilor. Am stabilit un set de reguli precise, de condiții de ordin somatic și psiho-mental ce trebuiesc întrunite de către „aplicanți“, precum și un cod etic de procedură. Toate acestea s-au dovedit a fi necesare, pentru că în mare parte cei care ajungeau acolo nu puteau să reziste frecvenței de vibrație a câmpului de energie specific și a artefactelor din Sala Proiecțiilor. Protocolul special la care s-a lucrat mai multe luni avea aproximativ două sute de pagini și trata aceste aspecte atât din punct de vedere teoretic, cât și practic. Am pus la punct 12 teste specifice și grilele de evaluare ale acestora. Prin urmare, era vorba despre un veritabil examen, pe care militarii trebuiau să-l treacă. Dintre civili, până în prezent doar nouă oameni de știință au primit acceptul să pătrundă în locația secretă, fără să mă socotesc și pe mine.

Protocolul detaliază, de asemenea, modul în care trebuie să se ia contact cu tehnologii uluitoare de avansate, cu mult superioare celor existente în acest moment pe Pământ, incluzând aici și tehnologiile din cadrul „proiectelor negre“, neguvernamentale. Acele tehnologii au la bază principii și abordări asupra Universului, care sunt complet diferite de ceea ce se cunoaște în prezent și tocmai de aceea ingineria reversă – care a dat rezultate remarcabile în multe alte cazuri – nu a putut fi aplicată aici, decât într-o

² Vezi volumul 6, *Geneza uitată*, 2019, pag. 64 și urm. (n.ed.)

mică măsură. Este ca și cum trebuie să învățăm o altă fizică, extrem de avansată, care implică o cunoaștere profundă a tainelor Macrocosmosului³, spre deosebire de fizica „ortodoxă”, cea care studiază într-o manieră parțială și limitată doar Universul fizic.

Ofițerii americani s-au dovedit foarte bine pregătiți la toate nivelurile implicate în Protocol, trecând cu brio examenul și primind astfel acceptul pentru expediția prin cel de-al treilea tunel. Totuși, există și anumite restricții care au fost stabilite de-a lungul timpului și aici mă refer în principal la al doilea tunel, care duce spre interiorul Pamântului. Restricțiile au fost impuse de unele civilizații de acolo, iar noi am fost nevoiți să le respectăm, chiar dacă acest lucru a creat o anumită tensiune în relația pe care o avem cu americanii. De pildă, cei din Tomassis au declarat de la început că ei nu doresc să colaboreze cu Statele Unite ale Americii. Aceasta a fost o condiție greu de „digerat” pentru marii șefi de la Pentagon, însă înțeleptul Dryn a rămas foarte ferm în această privință, fără să ofere explicații suplimentare. În cele din urmă americanii au trebuit să accepte, dar situația nu a fost plăcută nici pentru noi.

În plus, conducerea din Apellos a cerut ca ceea ce noi vom comunica spre exterior să fie doar ceea ce ei permit și nimic mai mult. Cenzura este valabilă atât pentru informațiile de natură generală, destinate populației – cum ar fi cele din cărțile pe care eu le scriu – cât și pentru cele de natură strict secretă, care sunt destinate anumitor guverne și Agenției de Securitate. După prima mea vizită în Apellos, reprezentanții orașului au solicitat să

³ În volumele anterioare ale seriei, autorul a definit acest termen (Macrocosmos) ca fiind totalitatea planurilor și dimensiunilor de manifestare, de la universul fizic până la cel cauzal, inclusiv. Cu alte cuvinte, Macrocosmosul include atât dimensiunea fizică a Creației, cât și dimensiunile superioare acesteia, care sunt subtile. (n.ed.)

îndeplinesc funcția de „ambasador” al celor de la suprafață. Cezar îndeplinea deja această „funcție” de mulți ani, însă pentru cei din Tomassis și pentru alte două civilizații subpământene.

Am dorit să fac această scurtă digresiune pentru ca lucrurile să fie mai bine înțelese, în contextul relațiilor bilaterale pe care le avem cu Pentagonul și cu unele civilizații din interiorul planetei. Revenind acum la expediția noastră prin cel de-al treilea tunel, conform programării estimate misiunea avea să dureze doar câteva ore, urmând ca seara să revenim la Bază.

Parametrii expediției, care au fost fixați de Cezar, erau clari și ei ofereau de asemenea: cercetarea amănunțită a Camerei Ocul-te, utilizând aparatura specială adusă de cei doi americani, care era prevăzută în acordul bilateral pentru expediția prin cel de-al treilea tunel; preluarea tăblițelor; studierea „scaunului” special și, eventual, găsirea cristalului, care se pare că reprezenta „piesa de rezistență” în acel terminal⁴. Pentru identificarea lui, atât Cezar, cât și eu, ne puneam speranța mai mult în posibilitățile căștii eterice pe care o promisem de la cei din Apellos, o piesă tehnologică de o extraordinară finețe, ale cărei principii de funcționare erau foarte avansate. De altfel, partea americană a dorit să studieze în amănunțime acel dispozitiv, dar noi a trebuit să refuzăm, datorită înțelegerii cu cei din Apellos, care nu au permis aceasta.

Totuși, nici logistica americană nu era de neglijat, căci cei doi ofițeri veniseră cu un dispozitiv de „scanare a schimburilor dinamice de natură cuantică” – o premieră tehnologică, după cum ni s-a spus – și cu un termo-spectrometru de înaltă rezoluție, care, de asemenea, era un vârf de gamă, putând fi întâlnit doar la echipamentele militare. Într-adevăr, niciuna dintre aceste piese de înaltă tehnologie nu era pentru folosință publică, căci

⁴ Vezi volumul 6, *Geneza uitată*, 2019, pag. 11 și urm. (n.ed.)

ele făceau parte din „sacul cu minuni“ al proiectelor non-guvernamentale⁵. Aceasta nu era însă treaba noastră și, de altfel, nici ofițerii americani nu ne-au dat alte informații în această privință.

Aparent, eram bine „echipați“, dar nu știai niciodată ce surprize îți poate rezerva tehnologia extraterestră din complexul secret din Bucegi. Până în acel moment, cercetările întreprinse ne-au arătat că între tehnologia pământească și cea a civilizației extraterestre care a construit acel complex uluitor exista o evidentă incompatibilitate, atât ca principii, cât și ca efecte. După cum am spus, nici măcar ingineria inversă nu putea să ajute, din cauză că bazele tehnologiei extraterestre nu puteau fi deocamdată înțelese de știința modernă. Speram totuși să găsim anumite elemente care să grăbească realizarea saltului fundamental pe care știința îl are de făcut, pentru a avea acces la o cunoaștere mult mai profundă asupra lucrurilor și fenomenelor din Univers.

A doua zi ne-am trezit devreme, dar cu toate pregătirile ce trebuiau făcute și cu ordinele pe care Cezar le mai avea de dat, plus zborul cu elicopterul, am ajuns la complexul din Bucegi abia pe la ora prânzului. Am rămas un anumit timp în zona Marii Galerii, pentru a permite acomodarea celor doi militari americani cu noul nivel energetic al realității cu care ei interacționau.

Cu toată pregătirea lor prin intermediul protocolului special, aceștia nu și-au putut stăpâni uluirea, care se amplificase încă de la intrarea în Marea Galerie. După ce am ajuns cu toții în Sala Proiecțiilor, a fost necesar să mai facem o pauză cam de jumătate de oră, pentru a le permite ajustarea psiho-mentală la ceea ce ei vedeau în exterior și percepeau în interiorul lor. Între timp, Cezar a reglat intrarea în cel de-al treilea tunel de la micul panou de comandă din fața acestuia. În ceea ce mă privește, ca de fiecare dată

când veneam în acest loc uimitor, m-am retras în zona pătratului galben-auriu, lângă Dom și m-am așezat acolo, încercând să las toate acele influențe subtile să treacă prin mine, hrănindu-mă cu forța și cunoașterea lor. Aș putea spune că exersam un fel de „comuniune“ cu acea Sală, care crea o stare de „plutire“ și chiar de euforie, ce se răspândea repede în întreaga mea ființă.

O CĂLĂTORIE SCURTĂ

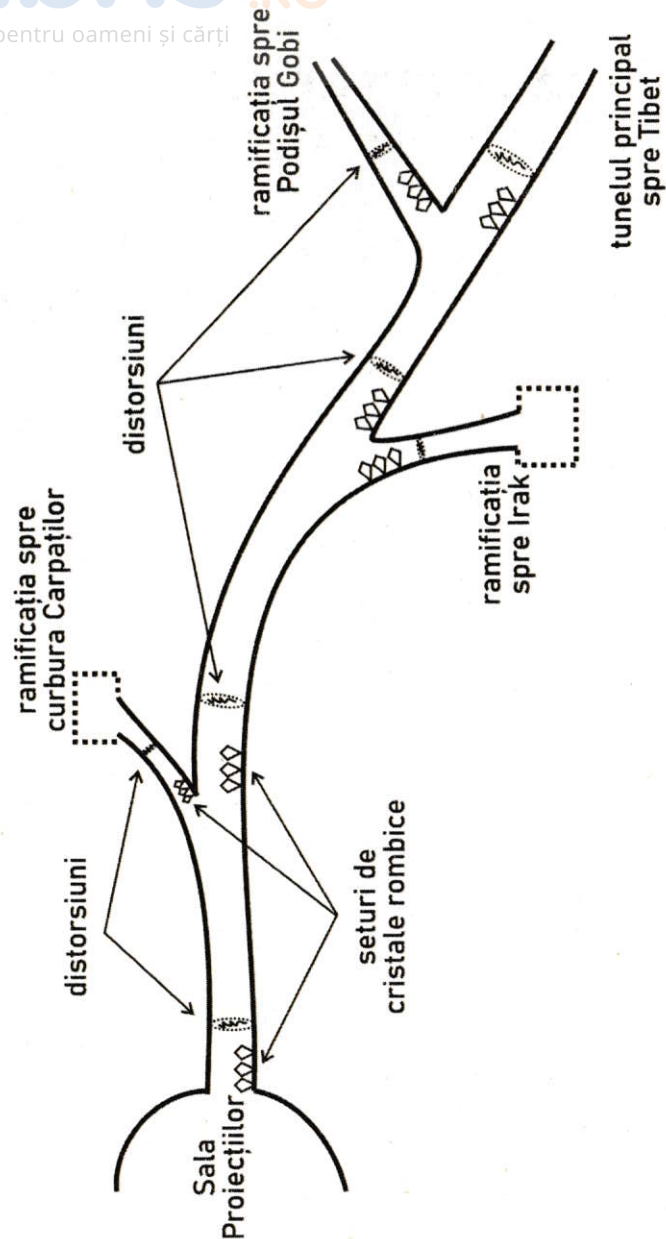
Cam după jumătate de oră totul era pregătit pentru intrarea în tunel. Cei doi ofițeri americani se aflau lângă Cezar, în fața consolei mici a panoului de comandă. Deschiderea enormă a culoarului în munte era deja activată, vibrând într-o culoare verzuie, ușor fosforescentă, lăsând să se întrevadă puțin din interiorul lui. Am observat că acesta deja devenea întunecat, semn al distorsiunii spațiale de la intrare, o caracteristică comună pentru fiecare dintre cele trei tuneluri. Mă așteptam ca distorsiunea să fie ceva mai în profunzime, dar am remarcat că era relativ aproape de intrare și destul de puternică, deoarece pulsația ei specifică era mai amplă decât în cazul primelor două tuneluri.

Simțindu-mi gândurile, Cezar a spus:

— Fiecare dintre tuneluri are particularitatea lui. La acesta, modul de transport este ușurat de niște sasuri spațiale... cam la fel ca în cazul tunelului spre interiorul planetei.

Apoi el a activat anumite comenzi pe consolă și în fața noastră a apărut holograma cu prezentarea schematică a structurii tunelului. Am remarcat natura puternică a fiecărei distorsiuni, marcată prin culoarea indigo mai accentuată și înconjurată de un halo dinamic alb-sclipitor. Fiecare ramificație a tunelului conținea o astfel de distorsiune, la mică distanță de la pătrunderea în ea.

⁵ Probabil că aici autorul se referă la așa-zisele „Black Projects“ (n.ed.)

Al treilea tunel - ramificații și distorsiuni

— Aici va fi ușor, deoarece avem de făcut câteva „salturi” și acoperim întreaga distanță, a spus Cezar.

Am observat că ofițerii americani erau destul de emoționați și recunoșteam foarte bine propriile mele trăiri atunci când intram în Sala Proiecțiilor, dar mai ales atunci când plecam în expedițiile prin tuneluri. Am glumit puțin cu ei, îmbărbătându-i. Firește, în cazul lor nu se punea problema unui sentiment de frică, ci mai curând era vorba despre emoția misterului și experienței ce era destinată doar unui număr extrem de restrâns de persoane de pe această planetă. Gura imensă a tunelului și pulsația hipnotică a distorsiunii aveau într-adevăr un impact major asupra psihicului și mentalului uman; era nevoie de câteva minute bune pentru a „alinia” corpul și mintea la energia subtilă uriașă, emanată de Sala Proiecțiilor, iar pentru aceasta era necesar ca ființa să fie bine echilibrată în ansamblul ei.

Le-am spus pe scurt celor doi ofițeri la ce trebuie să se aștepte atunci când vor pași în interiorul tunelului; de fapt, a fost mai mult o recapitulare, pentru că știam prea bine că nimic nu poate să înlocuiască experiența efectivă. Am intrat cu toții în tunel și am simțit imediat izolarea fonică specifică, precum o „rupere” de realitatea înconjurătoare. Am observat că, la fel ca în cazul celui de-al doilea tunel, care se conecta cu interiorul Pământului, cristalele colorate erau plasate în locașurile lor înainte de distorsiune, care se găsea cam la cincisprezece metri de la intrare. Suprafața ei se unduia ritmic ca o undă în aer, alterând puțin imaginea din spate.

L-am așteptat câteva momente pe Cezar, care rămăsese la consola de comandă. După ce a intrat și el în tunel, a trecut primul prin distorsiune, într-un mod foarte degajat și cu deplină încredere, dispărând instantaneu din fața privirilor noastre, chiar dacă noi în continuare puteam să „vedem”, aparent, continuarea